

## पद १२२

(रागः झिंजोटी - तालः दीपचंदी)

धाकटा राम माझे असे । तया मी वनाप्रति धाडूं कसे ॥ ध्रु. ॥  
मुखाची पाहुनी शोभा । लोपते कोटि शशिची प्रभा । कुंडलाची  
फांकली प्रभा । तया उपमा द्यावया नसे ॥१॥ खडे रुततिल कीं  
पाया । कैसें चालवेल रघुराया । करील निद्रा कवणें ठायां । कशी  
भोगवेल अशी दुर्दशा ॥२॥ कधीं हा राम दृष्टि पडे । म्हणुनी माता  
स्फुंदस्फुंदोनी रडे । माणिक म्हणे दुःखसिंधूत बुडे । वदावया  
शोकातें अंत नसे ॥३॥